

Narozeniny

2002

aneb

... hodně štěstí, zdraví...

NAROZENINY 2002

10. – 12.5.

Tak nejdřív pozvánka:

Moji milí !

Jak již jistě mnozí víte, ve dnech 10.-12.5. se uskuteční výprava NAROZENINY s Hell's Tour+ .

Že bude zcela netradiční, tak to se k vašim ctěným uším také zajisté doneslo.

A teď: posílám Vám mailík se základními informacemi.

Prosím Vás, po jeho přečtení mi potvrďte obratem, zda se zúčastníte nebo jo, abychom měli jakous takous představu o počtu lidí, kvůli obsazení aut, kalkulaci nákladů na dopravu a o složení jako takovém vůbec.

Tak a teď ty informace :

Jede se na Šumavu. Pro ty méně zdatné v zeměpise jde o pohoří na jihu/jihovýchodě Čech. Protože jde o velmi chráněnou krajinnou rezervaci, budeme se muset ubytovat v kempu, a taky aby autíčka a naše věci byly pod kontrolou a dohledem.

Odjezd: v pátek 10.5.2002 v 16:00 hod. z Jeskyně !!! (Praha 3, Komenského nám., budova Hudebního gymnázia)

Návrat: neděle 12.5.2002 tamtéž. Předpokládáme návrat v pozdějších hodinách, proto PROSÍM Vás pod dohledem rodičů (Terko ...), aby jste se doma výjimečně dovolili na návratu nejpozději do 22:00. Neradi bychom odjžděli ze Šumavy už ve dvě apod.

Doprava: Auta. Celkem 2 ks (+1 vlek). Prosím, kdo má řidičák, vemte si ho s sebou, pro případ, že bychom vás museli použít jako záložní řidiče.

Předpokládaný příspěvek na dopravu bude max. cca 250 Kč.

Kemp: Antýgl. Přesná cena ubytování není známá, ale má to být levné !

S sebou: Věci jako na normální vícedenní výpravu, tj, kolo (!!!!), bágly stačí jako na 1denní výpravu, protože budeme jezdit nalehko, oblečení dle počasí, ale nutno počítat i s přeháňkami nebo deštěkem, doupe, stan, karimatku a spacák, to vše pro spaní venku v kempu!

Stravování: Snídaně a večeře z vlastních zásob, tj. vaříče s sebou! V sobotu na trase hospoda v Prášilech (možnost oběda), v neděli oběd z vlastních zásob někde na cestě. Jinak tatranky, čokoládičky a další dodavatele kalorií s sebou! Je nutné, aby jste měli nakoupeno s sebou už v pátek při odjezdu, nebudeme rádi, když budeme muset někde zastavovat.

Výlety: Nepříliš náročné trasy v okolí Antýglu. Nechte se překvapit :-)

Jestli jsem něco zapoměla, tak sem s dotazama !! A prosím o to potvrzení účasti, díky

Markéta

Tak teď už v kostce víte o co půjde. Tak do toho.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	957	0	0	23

Start byl určen na čtvrtou hodinu odpolední. Scházíme se okolo půl čtvrté a čekáme na Pavla D. A kdože to vlastně pojede? Já (Tereza), Markéta, Marcela, Šimon, Dig, Pavel Platil a Pavel Dolanský, Martin nejede, protože má zarděnký a musí být celý týden v řídlu a léčit se. TRZ

A to by jste nevěřili, jak mě to štve. Hrozná nemoc, nic vám není, akorát nikam nesmíte. Dokonce i můj obvodní lékař řekl, že mě nepotřebuje ani vidět, že prý je toho plná Praha. No alespoň to už mám za sebou. MTN

Probírájí klasické přípravy na výjezd jako balení a nakupování. TRZ

Přestože všichni ode mě dostali pokyn, aby si nakoupili před odjezdem. Třeba takový Šimon jde do samošky asi tak třikrát, protože vždycky něco zapomenou. Mrk.

A protože budeme spát v kempu, jedeme jen s malými bágly. TRZ

Jen s malými bágly? Já tedy nevím, ale já mám jeden obrovský bágl se spacákem, s jídlem a s oblečením. Potom vleču kytaru a zpěvníky. A všichni ostatní mají bágly velikostně také dost podobné tomu mému. Protože táhnou stany a doupaty. A také nevím, jak nocleh v kempu souvisí s velikostí báglů. Podle mě vezeme úplně stejné množství věcí jako na normální výpravu, možná ještě o něco více, protože se předpokládá, že je nebudeme s sebou vláčet na kole. A auto uveze všechno; tedy skoro Mrk.

Okolo čtvrté začínáme být nervózní protože Pavel D. stále nedorazil. A hurá! Konečně je tady. Za hlasného klábošení nakládáme kola a bágly na vlek.

Po naložení jsme se ještě dohodli, v jakém autě kdo pojede, naložili se a vyjeli. V Markétině autě jedu já, Markéta, Dig a Marcela a v Pavlově si kluci budou užívat pánskou lždu. A první zastávka byla určena u benzinové pumpy na Strakonické. Tak hurá, konečně vyrážíme.

Sjeli jsme na Koněvku a odtamtud jsme pokračovali směrem k magistrále. Provoz byl docela v pohodě. Ovšem na magistrále byla kolona. Posouvali jsme se nemýzdím tempem k semaforům. Asi dvacet metrů před nimi jsme zjistili příčinu kolony. Někdo zaparkoval auto uprostřed magistrály a odešel. Normálně tam stálo opuštěné auto. No, to jsou dneska poměry. Objevíme ho a jeli dále. U Tančičino domu jsme opět stáli v koloně. Za mostem už to bylo docela v pohodě. U první pumpy na Strakonické jsme zastavili na krátkou pauzu. Pavel s Markétou koupili dávkovní známku a Markéta ještě dofovala kola u auta. A pak jsme konečně vyjeli ven z Prahy. Celkem se nedělo nic zajímavého. Kousek za Prahou se spustil pořádný liják. Pod jedním mostem jsme dojel Pavla, který přehazoval všechny bábly z vleku do auta, aby nezmočily. Dig vyběhl ven, aby jim pomohl, ale byl zatáčen zpět do auta. Tak jsme pokračovali dál s tím, že na sebe někde před Strakonícemi počkáme. Jel se moc pěkně. Zvláště poté, co přestalo pršet a z pod mraku začalo pokukovat sluníčko. Asi deset kilometrů před Strakonícemi jsme zastavili na odpočívadle a čekali na Pavla. Dig měl docela hlad a tak mu Markéta dala rohlíky a nějaké sušenky. Po Pavlově příjezdu jsme dohodli další trasu a sraz určili ve vesničce Kvilda. Až do Vimperka se jelo v pohodě. Ale ve Vimperku jsme zapomněli odbočit. A tak se Dig chopil mapy a po důkladném prozkoumání zjistil, že to nevádí a že odbočíme jinde a do Kvildy přijedeme odjinud. Ale kilometrově to vyjde nastějně a tak to ani moc nevádí. Do Kvildy jsme dojeli celkem rychle.

Trz

No nevím, mně se to tak rychle nezdálo. Silnička byla úzká a rozbitá, klikatila se mezi kopci, nahoru a hned zase dolů, prudce zatáčela a chvílemi po ní vedla žlutá turistická značka. No, řeknu vám, docela zážitek. Člověk (ženská) má plně ruce řízení, musí dávat pozor na cestu a na díry na silnici, a do toho ještě koukat po okolí, protože je to tady překrásné. Všude kolem jsou kopečky, lesy a potůčky. A kolem nich obrovské lány rozkvetlých žlutých blatouchů. Náhdera. Konečně jsme přijeli do Kvildy.

Mrk.

Zastavili jsme před finančním úřadem a čekali na Pavla. Přijel asi za dvacet minut. Dohodli jsme se, že Pavel pojede první, protože s ním v autě jede Pavel Platil a ten to tady zná a ví kde je kemp. Další cesta byla v pohodě. Jeli jsme za Wartburgem a rozcňali jsme se nádherným pohledem na okolní kopečky. V kempu jsme byli coby dup. Markéta s klukama nás šla ohlásit správci a pak už jsme zajeli na místo noclehu a zaparkovali auta. Dig chtěl zjistit škody, které utrpěla naše kola při prevozu a tak je s Pavlem všechny sundal. A výsledek? Marcela měla ulomené zadní světlýčko, ale Dig to elegantně opravil. Já jsem měla jen ohnutá světlýčka. Naštěstí je stačilo jen narovnat. Moc Digovi děkuji. A pak následovala stavba doupěte. Dig už v Praze naplánoval stavbu obrovského doupěte, do kterého se vejde všechny všichni.

Trz

Přizpůsobil zaparkování aut obrazu svému a jal se za naší pomoci stavět. Bylo to na tom samém principu, jako se staví doupě normálně. Akorát že místo kol jsme k tomu použili auta. Ta se musela zaparkovat podobně, jako se staví kola, akorát

že dál od sebe, protože se mezi ně musí vejít víc lidí. Napnuli jsme igelitové plachty tak, že jsou částečně kryta i auta a je do nich přístup i zevnitřku doupěte. Takže nám to slouží jako skříň.
Mrk.

Když jsme to dodělali, natáhli jsme ležárky a dohodli se, kde kdo bude spát. Pak jsme se pustili do vaření večere. Jen Šimon s Pavlem D. se nás stravili a rozhodli se, že budou spát v autě. No jak čicete. Po uvaření a spapání večere jsme zalehli a ještě chvíli si povídali. Ale nějak jsme byli unavení a tak jsme po chvíli usnuli. Tak dobrou noc, první v doupěti.
Trz.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Antygl	0	957	0	0	16

Ráno sobota 11.5. 2002

Budíme se okolo půl osmé. Vůbec se nám nechce víc dělat a tak si povídáme. Mezi tím vylezi i Pavel D. se Šimonem.
Trz.

Byli s noci v autě spokojeni, akorát Šimon byl na Pavla mírně řečeno rozezlen, když jim pak Dig ukázal, že jdou ve Wartburgu sedadla ještě více sklopit, a že tak vznikne na ležení mnohem větší plocha. O plochu ani tak nešlo, ale spíš o tu délku.
Mrk.

Okolo osmé začínáme vařit čaj a chystáme snídani.

Po snídani jsme si zabalili do malých bágli věci na výlet a zbytek uložili do aut. Kluci sundali naše kola z vleku a konečně jsme mohli vyjet. Markéta ještě za nás za všechny zaplatila za kemp a vyjeli jsme. Jedeme do Modrav. První kilometry jsou celkem v pohodě. Jede se hezky. Těsně před Modravou jsem uslyšela syčivý zvuk. Ne, to nel! No to snad nel! Zase jsem picla duši. To je letos snad nová móda nebo co?! Zatím nebyla výprava, aniž bych nepicla duši. Ach jo. No nic. Zastavila jsem a požádala kluky o pomoc. Pavel D. nemeškal a pustil se do výměny a Dig mu přitom pomáhal. Vyměnili duši hodně rychle. Dig nasadil kolo, seřadil brzdy a pak jsme se ještě vystřídali u pumpování vzduchu. Tak Vám všem mockrát děkuji za pomoc. Pak jsme nasedli na kola a pokračovali podle trasy. V Modravě jsme odbočili na Tříjezerní slat. Cesta vedla nádhernou krajinou.

Vedle cesty bublal potůček a všude okolo byly nádherné stromy a tráva; a to vše bylo ozářené sluníčkem. Dig stavěl a fotil. U rozcestí jsme zastavili a čekali, až nás ostatní dojedou. Také jsme se převlékli do letních věcí, protože se trošku přitepilo. Pak jsme pokračovali dále na Tříjezerní slat. Hlavní navigátor je na této výpravě Pavel Platil, protože tady na podzim byl s kamarády. U dalšího rozcestí jsme zastavili a čekali, co vypadne z Pavla, kudy dál. Jeho odpověď zněla, že máme jet rovně. Tak jo. Celkem nemáme námitky, protože je to z kopců. Hodně prudce z kopců. A prý tu odbočku směrem ke slati určitě nepřehlédneme. Vyrážím jako první. Než jsem se nadála, předjel mě Dig. Je to tady docela sešup. Jedu celkem rychle a pořád hledám tu odbočku. Ale nikde nic. A najednou jsem dole a

brzdím těsně za Digem. Chvilu čekáme a sdělujeme si do jmy ze sjezdu Cestou proti nám šla nějaká skupinka chodců. Dig říká, že mu záviděli, jak se veze, ale když nabídl jedné dívence, že ji sveze, tak prý dotyčná ohrnula nos. Neví, o co přišla. Za chvíli přijel Pavel a že prý jsme měli odbočit hned nahore, a že ostatní zastavil, a že se musíme vrátit nahoru. Odmítli jsme se vrátit. Nejsme blázní. Je to pěkně nepěkný krpál. A tak jsme se na Pavlovu radu vydali kolem Vchýnicko-Tetovského plavebního kanálu a že se na jeho začátku sejdeme. A Pavel se vrátil nahoru za ostatními. Tak jo. Jedeme nádhernou krajinou. A na místě srazu jsme coby dup. Zabrali jsme si pro sebe klády u cesty, vyndali sušenky, přečetli si o tříjezerní slati (když už ji nevidíme) a opalovali se. No prostě pravá havaj. Trz.

Na Šumavě ☺.

Mrk.

Ostatní přijeli asi za třičtvrtě hodinky. Zastavili a odpočívali a byli plní do jmy. Trz.

Přeci jsme vám nějak museli sdělit, o co jste přišli, ne? A politovat chudáka Pavla, kterého jste nechali šlapat do kopce samotného. A muselo to být pěkně hnusné, protože přijel až za docela dlouho dobu, jazyk na vestě a několik minut nemohl pořádně mluvit. Mezitím, co jsme čekali, nás došla ona skupinka chodců, o které psala Tereza. Zeptali jsme se jich, jestli nepotkali dva dolů jedoucí cyklisty a jednoho je stíhajícího na podobných kolech jako máme my. Bylo nám řečeno: Jeli dolů a když brzdili, svítla jim zadní světla. Tak jo, to byli určitě oni. Za nějakou dobu se vrátil Pavel a s oním jazykem na vestě nám vylíčil další postup. Tak jo, vracíme se asi půl kilometru na to rozcestí, kde jsme asi před půl hodinou stáli. A tam se dáváme doleva a po pár kilometrech brzdíme u odbočky na Tříjezerní Slat. Parkujeme kola, přivazujeme je ke dřevěnému zábradlí, protože musíme jít kousek pěšky. Cesta vede po dřevěné lávce a je to tu moc hezké. Jsou tu tři rašelinná jezírka. Koukáme,

fotíme a debatujeme. Potom obdivujeme dřevěné informační cedule, které jsou všude kolem umístěné. Na cestě se válí zbytky sněhu. Pavel D. si připravil zásobu sněhových koulí a když ostatní dorazili, začal je po nich házet.

Pak jedeme dál. Chvilí po rovině a pak následuje sešup. A najednou jsme na silnici, vidíme klády, Diga a Terezu. Tak ahoj.

Mrk.

Po odpočinku jsme se vydali podél kanálu kousek zpátky a pak jsme zamířili k výstavě kamenů. Byly tam velké kameny z různých částí Šumavy a o každém bylo nějaké povídání, jak se každý z nich jmenuje, kde jej můžeme nalézt a k čemu se používá. A každý měl na sobě vyhlazenou plošku, aby bylo vidět, jak vypadá, když je hládce opracovaný. Bylo to docela hezké.

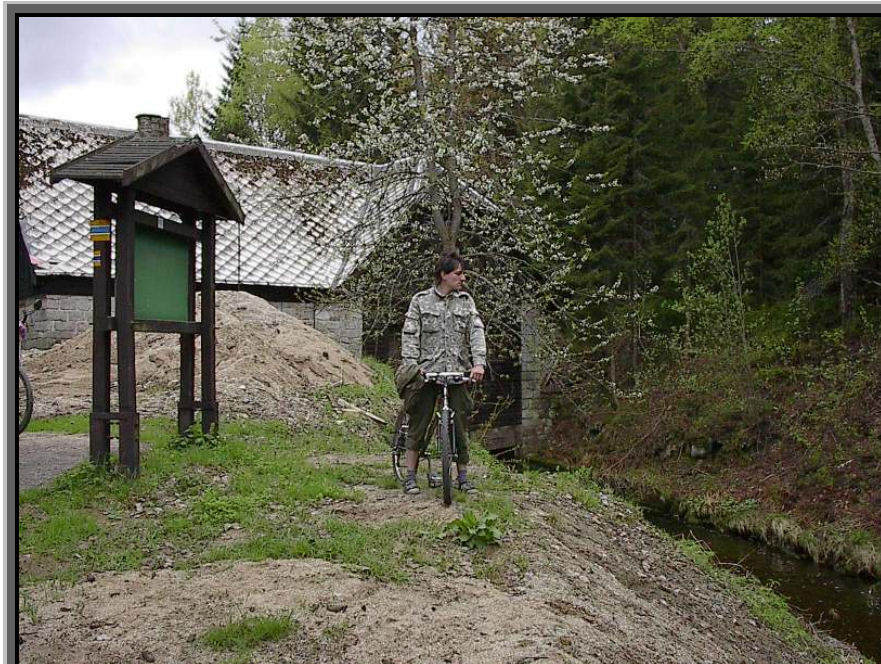
Po prohlídce pokračujeme dál. Jedeme nejprve kousek zpátky a pak pokračujeme podél káncálu dál. Já s Digem jsem tudy už jela, ale ostatní ne. Cestou fotíme a čteme si informační cedule o plavebním káncálu.

Markéta ho chtěla vyzkoušet a tak přemluvila Pavla D. k činu. Ten vzal malou kládu a hodil ji do vody. B oňužel ale kláda se posunuje pomalu a my musíme jet

Jste dole na straně 8. a teď hurá nahoru na další stránku!

dál, takže ji necháváme svému osudu a pokračujeme. Na konci kanálu jsme si ještě zvenku prohlédli elektrárnu

a pak jsme na jeli na silnici. Po silnici jsme do jeli až do Práší. Tam by dle instrukcí Pavla P. měli mít otevřenou hospodu a měli. Sedli jsme si na terasu a objednali si něco k obědu. Během čekání na jídlo se citelně ochladilo a tak se přibližáme. A Šimon s Pavlem si ještě došli nakoupit do nedalekého krámku. Čekáme a čekáme a jídlo se pořád nenese. Všichni už máme pořádný hlad. Po hrozně dlouhé době nám konečně přinesli jídlo a Dig si hned objednal další chod. Nějak nebyl se svou porci spokojen. Prý toho bylo málo. Po jeho vzkazu se zařídila i Marcela a Pavel D. S druhým chodem už byli spokojeni. Po napapání jsme zaplatili a hurá na další cestu. Čeká nás Prášíské jezero a hora Poledník (1315 mnm). Tak hurá! Kousek se vracíme a pak odbočíme na cyklostezku, která nás dovede až k jezeru a na Poledník. K jezeru byla cesta celkem v řídku. Trz.

Když neberu v potaz to, že vede po šotolině a do kopce. Ale dá se to zvládnout, až na závěrečným, asi 20 metrů dlouhý dokopec. Byl tak prudký, že mi při řazení spadl řetěz a já nevím, co všechno ještě. Raději jdu pěšky. Stejně všichni stojí támhle opodál, protože k jezeru se musí kousek po svých. Zamykáme kola a doufáme, že sem jezdí jenom slušní lidé a že se tady nekrade. A hele, dojíždí nás skupinka cyklistů, co obědvali v Prášílech u vedlejšího stolu. No tak to se o svoje kolečko nebojím už vůbec. Bude-li někdo chtít nějaký bicykl ukrást, bude mít na výběr lepší stroje. Jdeme k jezeru. Je to jen pár set metrů, ale na kole bychom se sem opravdu nedostali. Jeden kluk z druhé party vleče svoje kolo s sebou. Je vidět, že se o něj opravdu hodně bojí.

***U jezera je to docela hezké. I když pohled na druhou stranu přes vodu není příliš pozitivní. Stráž plná spadáných a suchých stromů, to je ona druhá tvář Šumavy.
Mrk.***

Po prohlídce jezera se vracíme ke kolům.

Trz.

Která bohužel nikdo nechtěl

Mrk.

Nasedáme a jedeme dobýt Poledník. Ze začátku se jede docela dobře i když jedeme do kopce. Pak se ovšem kopec hodně zprudčil a tak nám nezbyvá nic jiného než sesednout a tlačit. Ovšem Marcela, Pavel D. a Dig to vyjeli. Našore jsme opět nasedli a jeli dál. Na rozcestí jsme odbočili doprava a tady začal horor. Cesta je pokryta souvislou vrstvou sněhu

Všichni to zvládají celkem v klidu, ale já s Markétou máme sandály. A také sundáváme ponožky a „naboso“ se vydáváme dál. Kdo na jaře nechodil v sandálech po sněhu, neví o co přišel

Trz.

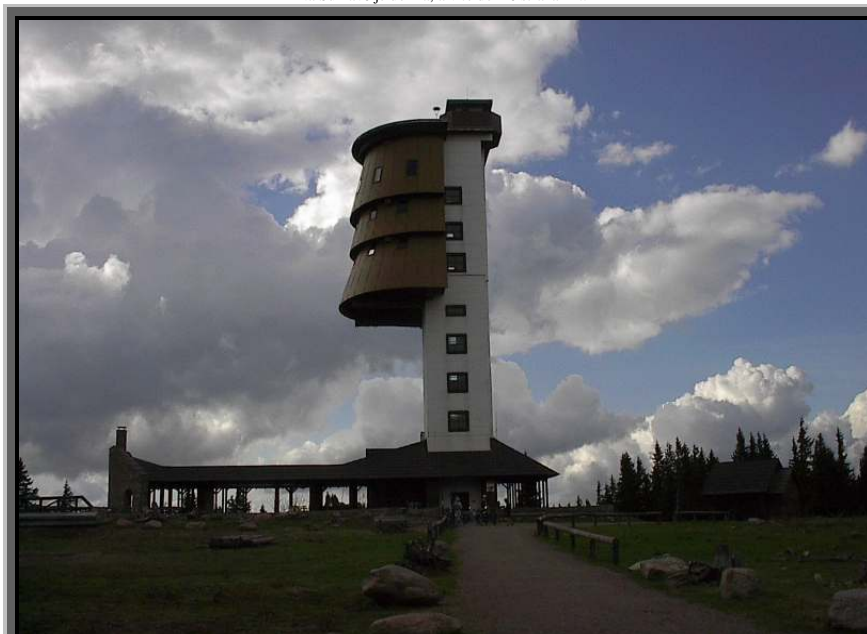

Mezitím, co jsme si sundávaly ponožky, aby nám zůstaly suché, nám ostatní utekli. Pozorujeme je, jak zoufale vláčí kola přes sníh a odhadujeme, kolik ho tam tak je a jestli to za tou zátáčkou skončí a nebo to takhle bude až na Poledník. Podle rozcestí to nahoru má být asi 1,5 km. Dokonce si i pohráváme s myšlenkou, že to vzdáme. Představuji si, jaké následky může podobná cesta mít a tak volám na kluky před sebou, jestli se na to raději nevykašleme. Dostala jsem odpověď, že chtějí nahoru a tak nezbývá nic jiného, než tlačít kolo a nohy bořit do mokrého a ledového sněhu. Není to moc legrace, sněhu je tady dobrých 30 centimetrů a v lese snad i půl metru. Za zátáčkou sníh neskončil a tak pokračujeme dál. Na místech, kde není sníh, jsou potoky vody, jak to všechno taje. Konečně sníh zmizel a najeli jsme na suchou silnici. Ostatní nevidíme, jsou už asi nahore. Je to nějakých 400 metrů. Konečně jsme tam taky.

Mrk.

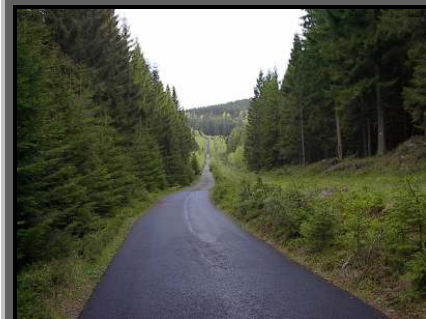
Hurá, Poledník je dobyt! Nahore je zvláštní rozhledná. Ale máme smůlu, protože je zavřená. Je totiž ještě před sezónou.

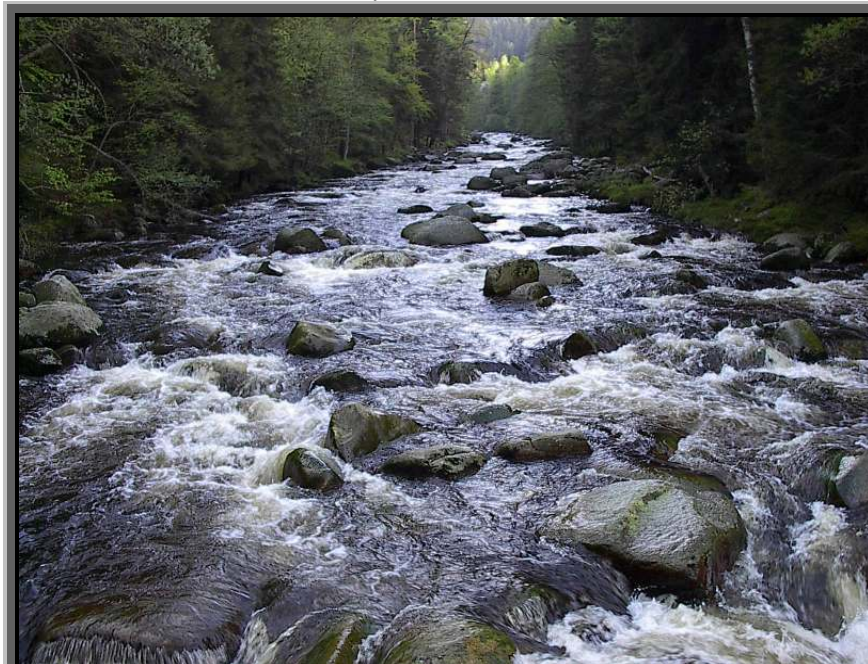
Po pokochání se výhledem na velký Javor, nejvyšší horu Šumavy, a nezbytném fotu opět jedeme dál. Vracíme se zpátky na rozcestí. Musíme, jiná cesta odsud nevede. Tedy vede, ale úplně na opačnou stranu. A my se chceme vrátit ještě dneska do kempu. A tak musíme opět po sněhu. Ostatní se pokouší jet, ale neúspěšně.

Já s Markétou opět jdeme naboso. Ten sníh opravdu hodně studí. Ale směrem dolů to jde nějak lépe a snad i rychleji. Jsme rádi, že to máme za sebou. Na rozcestí se oblékáme do teplejších věcí a pokračujeme dále směrem na Smí. Jedeme docela ostře z kopce.

Nějak mi nefunguje zadní brzda a tak mám trošku strach. Těsně před nájezdem na silnici stavíme u závoru a čekáme na zbytek. Po příjezdu ostatních podlézáme závoru. Při tomto manévru se Markéta praštila o pedál. Docela jí to bolelo a tak jí Pavel D. nabídl masáž. Pak jsme našli na silnici. Digovi se nelbil zvuk mých brzd a tak jsme zastavili a on se pustil do oprav. Zjistil, že zadní špatek je sedřen až na kov. Dohodli jsme se, že mi v kempu přehodí přední a zadní špalky. Do té doby bych neměla používat zadní brzdu, neboť mi hrobuje ráfek. Ostatní se zatím jeli podívat k nedaleké buzi na pulce. Po opravě pokračujeme dále směrem na Smí. Jede se moc pěkně. Kocháme se nádherným výhledem na Kašperské hory. V Smí jsme za chvíli. A tady se rozhodujeme, jestli do kempu pojedeme delší cestou podle řeky Vydry a nebo přímo, zkratkou, po silnici. A protože máme ještě docela hodně času zvítězila řeka. Sjíždíme serpentýny do Čevřkovy pily a odtud jedeme po turistické cestě až do kempu. Je tady zákaz jízdy cyklistů, a tak prvích dvě stě metrů jdeme pěšky. Pak nasedáme na kola a jedeme. Cesta je dlouhá asi 6,5 km a vede docela do kopce. Každou chvíli stavíme u informačních cedulí a kocháme se pohledem na řeku.

Je to moc krásný posled na divokou Vydru. U jedné z ceduli se Pavel šel podívat k vodě a našel pravou kamenou Šumavu, tím myslím kámen barvy a

Jste dole na straně 14. a teď hurá nahoru na další stránku!

Na Šumavě je dolina, a v té dolině strana 15..

tvaru chleba Šumava. Nabíjel si kámen na kolo a dovezl ho až do kempu. V kempu jsme naskládali kola zpátky na vlek, vytáhli věci z auta a uvařili si večeri.

Po ní jsme se sesedli v doupěti, abychom oslavili narozeniny Heli's.

Markéta vzala kytaru a hrála a my jsme zpívali.

Jste dole na straně 15. a teď hurá nahoru na další stránku!

Během pauzy mezi písničkami jsme si předali dárky. Dostali jsme, jako již tradičně, trička, která jsou letos obzvláště povedená a spoustu dalších krásných věcí. Ani jsme si moc pořádně nezaspívali, ale jsme všichni nějak unaveni, a tak jsme zalezi do spacáčků

a spali a spali. Tak dobrou noc, ať Vás blešky štípou celou noc. Trz

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Antygl	70	1024	67,5	13,5	26_11

Ráno neděle 12.5.

Buděj mě před osmou. Lotři!

Dig

To já jsem se probudila asi až v půl deváté a okolo už byl čilý ruch

Všichni už chystali snídani. Ach jo, to už je zase ráno? Vyndala jsem se ze spacáku a odnesla se na záchod a propláchnla si oči asi litrem studené vody. Pak jsem dala vařit čaj a mezitím Marcela vyndala rohlíky a něco k nim. Po snídani jsme všechno zabalili a vyrazili na poslední šumavskou projížďku. Jeli jsme podle Hamerského potočka do Horské Kvildy a dál podle trasy. Od začátku to bylo do kopce, ale dalo se to docela v pohodě jet. V Horské Kvildě jsme chvíli odpočívali a četli si kulturu. Pak jsme se jeli podívat na Jezerní slat. Bylo tam hezky, ale Markéta říkala, že Tříjezerní slat byla hezčí. Trz

Byla. Byla tam jezírka a svítilo sluníčko. Tady to vypadalo jako takové obrovské pole s rašelinou s kosodřevinou. Možná, když by to člověk měl přejít, tak by se místy asi slušně zapotil, možná by se i nalokal nepřijemného bahýnka, ale takhle zдалky (maji tu dokonce i rozhlednu) to vypadá celkem obyčejně a ne moc zajímavě.

Navíc se docela zatahuje a máme upřímnou obavu, aby nezačalo pršet. Mrk.

Na Šumavě je dolina, a v té dolině strana 18..
Udělali jsme pár fotek

a šli do Kvildy,

Jste dole na straně 18. a teď hurá nahoru na další stránku!

Řde jsme zastavili u informačního centra. Mají tady expozici o historii Šumavy a vůbec o všem možném o tomto pohraničí. A je to moc hezky udělané. Doporučuji, budete-li sem mít cestu, zajděte se na to podívat. Po prohlídce jsem v suvenýrech koupila pohled, který chci poslat Martinovi. A nějaký pohled koupil i Pavel a Šimon. Dále pokračujeme podle trasy z Ropecčka do Borové Ladi a odtud na Kvižeci pláň. Kdysi tady stávala celá vesnice, včetně školy, a dneska je tu jeden barák a polorozpadlá stodola.

Nedaleko zastavujeme na oběd. Markéta s Digem a Pavlem D. si vaří polévku a my ostatní jsme se spokojili s rohlíky, chlebem a salámem. Po obědě jedeme dále směrem k Pramenům Vltavy. Mraky, kterých před chvílí byla plná obloha a které rozlily deštěm, se nějak vytratily a svítí chvílemi i sluníčko. Překonáváme docela ostré stoupání a pak nás čeká prudký sešup. Inu, jako na horách. Stavíme u Pramenů.

fotíme, odpočíváme a cpeme se čokoládou a Marceliným Lipem se Škrlebouny

Trz.

Tak tady pramení Útava, matka českých řek. Nenápadný potůček, který se na své pouti k Mělnickému soutoku s řekou Labe stává nejdelším českým vodním tokem. Řeka, jež protéká neskutečně nádhernou krajinou; řeka, která je po staletí opěvována nejedním slavným umělcem. A Dig se jim tady zcela neslavnostně vy... nechci říct co ☺.

Mrk.

Pařk jedeme podle trasy. Asi třicet metrů od nás je státní hranice a lesy kolem jsou ve zbídačeném stavu. Sjíždíme pěkný kopec dolů a kočnám se nádherným výhledem na ne moc pěkné lesy, polomny a suché stromy.

Dokonce byla v jednu chvíli vidět i hora Poledník. Z kopce jedeme až na rozcestí, kde odbočujeme na statek Březník

Na Šumavě je dolina, a v té dolině strana 21..
a jedeme se podívat na Luzenské údolí.

Jedeme proti proudu řeky Vydry. Je to opravdu moc krásné.

Opět fotíme, ale přesto to na fotku nejde zachytit, do jmy si každý musí uchovávat ve své duši. U Březníku chvíli odpočíváme a pak už je čas se vrátit. Jedeme do Modravy a odtud do Antýglu. Silnice vede podle Vydry a je z kopce. Celou cestu jedu bez šlapání a koččám se nádhernou krajinou. Je tady opravdu moc pěkně.

Jste dole na straně 21. a teď hurá nahoru na další stránku!

Na Šumavě je dolina, a v té dolině strana 22..
V Modravě jsme za chvíli. Pak už jsme jen šli do kempu.

zabalili zbytek věcí, naložili kola na vlek a věci a nás do aut, a vydali se směrem
ku Praze. Projedeme jinou cestou, než jsme jeli v pátek, a to přes Sušici a Příbram.
V Sušici stavíme u pumpy a tankujeme benzin. Pak jedeme dál. Další sráž je
v Březnici. Fotímehrad Rábi,

Jste dole na straně 22. a teď hurá nahoru na další stránku!

Řde jsme byli předloni na výpravě, a kočárme se místní krajinou. Až jsme zapomněli odbočit. Ale nevadí. Dig se orientuje v mapě velmi zkušeně, takže jsme si nakonec zajeli jen čtyři kilometry a ještě jsme v nějaké visce hodili pohled pro Martina do schránky.

Trz.

Na jednom místě se naskytl nádherný pohled na celý Šumavský masív. Dokonce se mi zdálo, že vidím Poledník. Poznala jsem ho podle špičičky rozhledny na vrcholku. Zastavili jsem u krajnice, zašátrala jsem v batohu a vytáhla dalekohled. Alespoň k něčemu nám bude, když zase celou výpravu odpočíval v kempu. A opravdu, je to on. Rozhledna zvláštního tvaru vyčnívá vysoko nad stromy. Tak, dokoukat a jedeme dál. Musíme najet zpátky na hlavní silnici a dohnat Pavla.

Ženu to, co to dá a za chvíli jsme v Březnici. Opět jsem ale blbě odbočila a tak se zase musíme kousek vracet. A dopříc, šraňky jsou dole. V průběhu čekání přišla od Pavla Platila SMSka, že nás nenašli v Březnici, a že pokračují dále na Milín a na Příbram. Uháníme dál za nimi, ale v cestě je další vlakový přejezd a my se potkáváme opět s tím samým vlakem. Tentokrát ale čekáme více jak 10 minut, než se závory zvedly. Přišla další SMSka, že Wartburg už najíždí na dálnici. Začínám mít obavy, že už je nedohoníme. No, uvidíme. Svištíme dál. Zanedlouho najíždíme na dálnici, ale naložený Favorit taky zrovna třikrát neuhání, navíc v jednom místě jsme na terénním hupu tak podivně skočili a začaly se ozývat prazvláštní zvuky z pravého předního kola. Mám docela strach, zejména když jedeme 130 km/hod. Dig říká, že můžeme zastavit u benzinky a podívat se, o co jde, ale do Prahy už je to jenom kousek, snad to nějak dojedeme. Pomalu se k stmívá. Blížíme se k našemu domovu, ale Pavel nikde. Vjíždíme do Prahy po Strakonické a motáme se pražskými ulicemi na magistrálu. U Muzea sjíždíme na Vinohradskou. A kdo to nestojí ob jedno auto před námi? Pavel a jeho vlek. Máme radost, že jsme ho dojeli, zejména moje řidičská čest je zachráněna, že mám neujeli. Na dalším semaforu auto před námi odbočilo a tak jsme v těsném závěsu za nimi dorazili až do Jeskyně. Bohužel to nemohli ocenit, protože díky vleku není vidět dozadu.

Mrk.

Začali jsme vybalovat. Vyložili jsme kola z vleku a zaparkovali je v Jeskyni. Pavel P, Šimon a Marcela jedou domů na kole. Mně a Diga odváží Markéta autem a Pavel D. jede přímo domů. Rozloučili jsme se, popřáli si šťastnou cestu a vydali se domů. Za sebe možu říci, že se mi tahle výprava opravdu moc líbila. Doufám, že tady další bude stejně hezká a pohodlová jako tahle. Trz.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Antygl	55	1074,5	49,7	13,7	21_10

Celková technická data:

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

Sedm šťastlivců...: Marcela, Markéta, Tereza,
Dig, Pavel D., Pavel P., Šimon

Auty: cca 360 km

Na kole: 117,5 km

Příště

Miminkovská

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Pod jezerním hřbetem	Borová Lada
Kemp Antýgl	Velký Bor	Knížecí Pláně
Modrava	Srní	Bučina
Podél Roklanského potoka na Javoří pihu	Čenčkova Pila	Prameny Vltavy
Tříjezerní slat'	Podél Vydry do Antýglu	Černoorská nádrž
Rokyta	Kemp Antýgl	Březník
Vchýnicko-Tetovský plavební kanál	Modrava	Lázeňské údolí a zpět
Velký Bor	Filipova Hut'	Modrava
Prášily a zpět	Horská Kvilda	Antýgl
Prášilské jezero	Vydří Most	Žižkov
Poledník 1315 m.n.m.	Jezerní Slat'	
Rozcestí u Vančkovy cesty	Kvilda	

Osoby jejich zkratky a písmo:

Markéta (Mrk), Marcela (Mcl), Michal (Msh), Martin (Mtn), Tereza (Trz), Lenka (Lnk), Dig (Dig), Pavel (Pvl), Šimon (Smn).

Epilog:

Na druhý den jsem shledala u Favorita úplně prázdné pravé přední kolo. Možná že to mělo co do činění s těmi podivnými zvuky. Myslím, že jsme měli docela kliku, že jsme dojeli.

© Hell´s Tour+ 2002
„DIG“ & „Trz“ & „Mrk“ & „Mtn“.
Neprodejné
dig02@volny.cz